

Tűz után, újjaépítés előtt

Azért tartjuk fontosnak, hogy újraközzöljük a Háromszék napilap cikkét az erdővidéki tűzkárosult családok sorsáról, hogy minél több olvasónkhoz eljusson a híre.

Jótékonykodni azért is tanácsos, mert minden apró segítség számít egy olyan családnak, aki télvíz idején mindenét elveszítette. Ráadásul nincs olyan ház, ahol egy megúnt vagy fölöslegessé vált használati tárgy ne lenne, amivel megkönnyíthetné bajbakerült emberek életét.

Bármelyikünk kerülhet hasonló helyzetbe és akkor nem mindegy, hogy hogyan áll hozzánk a környezetünk. (szerk.)

Az átlagosnál nagyobb hideg és a megváltozott fűtési szokások miatt Erdővidéken több családi tragédia történt. Október közepén a Nagyerdő alatt lakó ötgyermekes Bács család alig harminc négyzetméteres lakása vált a tűz martalékává, majd december 2-án a felsőrákosi Molnár Julianna és élettársa, Cristian Costea háza égett le szinte teljesen, néhány napra rá pedig falustársuknál, a Szakács családnál pusztítottak a lángok. Karácsony előtt Nagybaconban Veres Zsuzsanna otthonából kellett menekíteni az elvált asszony és két gyermeke javait. A bajban levők nem maradtak magukra, közvetlen közösségük és távolabb élők is felkarolták ügyüket, de még messze állnak attól, hogy véglegesen megoldottnak mond hassuk helyzetüket. Mindannyiukban közös azonban, hogy rendületlenül hiszik: a tavasz számukra is új kezdetet hoz. A Bácsék érdekében kezdeményezett összefogásról – akiknek a közösség segítségével sikerült új házat építeni – már többször szoltunk a Háromszék hasábjain, most a másik három családot kerestük fel.

Negyven évig volt otthonuk

Molnár Julianna és Cristian Costea 1911-ben épült lakása december elején percek alatt égett le: az idős asszony még fél órát sem hiányzott, mind-össze a közeli boltba ment bevásárolni, amikor a baj megtörtént. Mint mondotta, „a kicsi öreggel” – ahogy élettársát nevezi – nehezen éltek, de az általa 1977-ben tizenöt ezer lejért vásárolt házat igencsak szerették, volt néhány értékük és emlékü is, aminek elvesztését igencsak fájjalják.

Az eltelt hetekben az egykori tejcarnokban húzták meg magukat, s próbálták azt élhetőbbé, otthonosabbá tenni. A tisztázatlan tulajdonú épületbe – állításuk szerint nem a polgármesteri hivatalé, hanem „a falué” – adományból került ágy, szekrény, asztal, kályha és szék, a valamikor ki tudja, mi okból feltört cementpadlót szőnyegek és takarók borítják, pótolták az épület évekig hiányzó ablakait is, a tartós élelmiszereket a szomszédos, igencsak rossz állapotban levő, omladozó mennyezetű és fűtetlen szobában tárolják.

Legjelentősebb támogatójuk a folyamatosan érdeklődő, többször is ruhaneműt és élelmiszert szállító Vöröskereszt volt, sokat segített a kapcsolatteremtésben és az úgy népszerűsítésében a bibarcfalvi Albert Ervin, a Gondviselés Segélyszervezet karácsony környékén élelmiszercsomaggal lepte meg a károsultakat, a baróti pénzügy alkalmazottjaitól jelentősebb összeget kaptak, a közbirtokosság a téli tüzelő egy részét biztosította, a Laura Ház asztalt, szőnyeget és élelmiszert vitt.

Az asszony egyik legnagyobb bánata: nincs olyan hét, hogy valaki irigykedve meg ne szólja. „Negyven évet éltem abban a házban, persze hogy hiányzik, eszembe jut szüntelen. Nagyon fáj az is, amikor azt mondják, Juliska, te már most többet kaptál, mint volt neked valaha. Tényleg kaptunk, sokan segítettek, de ne sajnálják, amit kaptunk, mert az nem ér fel azzal, amit elvesztettünk” – mondotta.

Az öregek ügyének előmozdítását vállaló Erdő Réka is úgy véli, munkájukat nemhogy nem övezi akkora együttérzés, mint a Bács család esetében, hanem esetenként még hátráltatást is tapasztalnak. Rengetegen adtak fölös dolgaikból, de egy nagyobb, Felsőrákosi, Baróti, illetve a környező falvakat átfogó gyűjtés megszervezéséhez embereket már alig találtak. Rákoson megkésve, csak az ünnepek után kezdődött el a gyűjtés, így sikere sem volt az elvárt.

„Sok embernek kell köszönetet mondanunk, amiért önzetlenségükről tettek tanúbizonyságot, de fáj, hogy nem minden általunk megszólított tartotta fontosnak a segítségnyújtást. Meglehet, Juliska félig magyar, félig cigány, az élettársa pedig román, de sosem voltak ingyenélők, az évek folyamán napszámosként sokakat segítettek, megérdemelnék tehát, hogy most, az igazán nehéz pillanatokban mi is emberségesen viszonyuljunk hozzájuk. Legközelebb szülőfalumba, Bibarcfalvára megyek, ahol édesanyámmal közösen bekopogunk minden egyes házba, s megkérjük, segítsenek. Nagyon remélem, sikerülni fog annyit előteremtenünk valahonnan, hogy bár egy olyan szerény hajlékuk legyen, amilyenjük volt” – mondotta a fiatalasszony.

Egy pinceszobában négyen

Szakács Istvánnak és családjának a konyhája és egyik szobája december 9-én égett ki. Az eltelt hetekben a tetőzetet kijavították, az elszenesedett gerendák, ajtók-ablakok cseréjére és a helyiségek meszelésére csak tavasszal kerülhet sor. Mondhatni, szerencsájük, hogy a pinceszoba szigetelését és felújítását még a baj előtt elkezdték, így most, ha szorosabban is, de mindenkinek jut hely.

A felajánlásokból kiegészíthették a szoba berendezését, jól fogtak a tartósélelmiszer-csomagok is, így a család egyetlen keresetéből, a férj fizetéséből félretett kicsike pénzüket nem kellett teljesen felélniük, megmarad „magnak” a tavaszi renováláshoz. A helyreállítás költségei minden bizonnyal több ezer lejre emelkednek, de remélik, a pénz és a szükséges anyagok összegyűlnek.

„Azt, hogy most megvagyunk, azoknak köszönhetjük, akik gyorsan segítségünkre siettek. Jól fogott az is, hogy volt, aki cserepet és lécet adott, hogy a tetőzetet megcsinálhassuk, és sokat jelentett a közbirtokosság által biztosított tüzelő is. Ahhoz, hogy visszaköltözhessünk szobáinkba, még rengeteg a tenni-való, de sokan mondták már, ha nekikezdünk a munkának, jönnek, mellénk állnak, szóval remélem, nem sokáig kell itt lent

laknunk” – mondotta a két kisgyermeket nevelő Szakács Laura.

Saját otthon hozzon a tavasz

A Sepsiszentgyörgyön varrónőként dolgozó, elvált Veres Zsuzsának és két gyermekének jóformán semmije sem maradt, miután karácsony előtt tűz pusztította el a használatba kapott otthonukat. A lángok a szomszéd, Tordai István és édesanyja által lakott házra is áttértek, annak teteje károsult meglehetősen súlyosan. Az elmúlt hetekben az elvált édesapja által átengedett – ő annál a gazdánál kapott szállást, ahova elszegődött – egyszobás lakásba költöztek át.

A kicsi szoba berendezve, mondhatni, nem hiányzik egyetlen fontosabb berendezési és használati tárgy sem. A testvéreken, a szobabútor adományozó Nagy Tiboron, a tévét, porszívót és vasalót gyűjtő Bács Emesén és a Vöröskereszten kívül a legtöbbet munkahelye, a TTC-varroda munkatársai segítettek. Még csak tíz hónapja dolgozik ott, de a munkaközösség úgy állt melléjük, mintha évtizedek óta lenne társuk. A közvetlen munkatársak pénzt gyűjtöttek, a cég vezetősége elnézte, hogy ügyintézés miatt hiányzik, sőt, felajánlották, ha Barótra vagy Sepsiszentgyörgyre költözne, albrételet fizetnek neki. Utóbbi ajánlatot köszönettel elutasította: Nagybaconban élnek testvérei, rokonai, barátai, akikre a hétköznapiakban számíthat, és iskolás gyermekeit sem kívánná idegenbe vinni. Azt a néhány hónapot, ami tavaszig hátra van, kihúzzák a jelenlegi körülmények között, majd a felajánlásokból kapott s jól őrzött pénzből, illetve a családi hozzájárulásból a meglevő szoba mellé még építhetnek egy helyiséget, a tetőn manzárdot alakítanak ki – a közbirtokosság vezetősége jelezte, a tetőzethez való faanyagot állja –, így lesz hely konyhának, kamrának, nappalinak és hálóznak is. „Azt szeretném, ha olyan házuk lenne, amelyben mindenkinek lenne egy kicsi sarka. A baj után sokan támogattak, remélem tehát, megvalósul ez az álmunk.”

Szerző: Hecser László
Forrás: Háromszék

Segélyezési lehetőségek

A Hároszék napilapban megjelent cikket jónak látjuk megtoldani a rászoruló vagy segítők elérhetőségével és a személyesen erre a célra nyitott bankszámláikkal.

A Molnár család megsegítésére nyitott bankszámlák:

MOLNAR JULIANNA

BCR S.A.

RO37RNCB0125152870180001 Lej

RO10RNCB0125152870180002 Euró

Külföldi utalásokhoz SWIFT kód

BIC:

RNCBROBU

A pénzbeli támogatáson kívül a következőkre lene szükség: élelmiszer, ruha, bútorok, építőanyag.

Kapcsolat tartó személy Erdő Réka, akit a 0787812859 telefonszámon lehet elérni.

Aki pénzzel támogatná a tűzkárosult édesanyát aki egyedül neveli két gyermekét, az alábbi bankszámlára utalhat:

Veres Zsuzsanna

CEC bank,

RO77 CECE C001 9462 5412 9611

cod BIC, SWIFT: CECE ROBU.

A támogatási szándék részleteivel kapcsolatosan Csillag Ibolyától lehet érdeklődni a 0754 434 053-as telefonszámon.

